

Η "ΕΛΙΑ,, ΤΟΥ ΠΟΡΦΥΡΑ

(Ἀναλυτικό σημείωμα)

Ὁ Ποιητής δέχεται τὴ μόνωση μέσα στὴ ζωὴ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κυριαρχήσει ἐπάνω καὶ νὰ τῆς δώσει μὲ τὴν ἐλεύθερη συνειδήσῃ του τὸ σχῆμα καὶ τὴν ἔκφραση ποὺ ἀρμόζει στὴν πολύπτυχη ψυχὴ του.

Ἡ τραγικὴ αὐτὴ ἀγωνία βρίσκει στοὺς στίχους του μιὰ τέτοια ἰσορρόπηση μὲ τὴν ἀνάλογη ἔκφραση-κότῃ τοῦ ποιητικοῦ τοῦ ἀποθέματος· οἱ ὑποφορές του, οἱ εἰκόνες του οἱ ἀλληγορίες του βρίσκουν τὴν ἀρμονικὴ συμμετρίαν στὴ σύνθεσή του.

Εἰδικώτερον στὸ τραγοῦδι του ἡ «Ἐλιά», ποὺ εἶναι κ' ἓνα ποιητικώτατο σύμβολο καὶ ποὺ τὸ μεταχειρίσθη καν κ' ἄλλοι ποιητές, ὅπως ὁ Παλαμάς, βρίσκει τὴν εὐκαιρίαν ὁ Ποιητὴς νὰ κλείσει τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτό του μὲ τίς διαρκεῖς ἀνησυχίες του, τοὺς πόνους τοῦ τοῦ κατατρεγμένου του, γιὰ νὰ μᾶς δείξει ὅπως μαζί τὸ καθολικὸ καὶ ζωτικὸ κύρος τῆς ζωῆς τὴν αἰσιοδοξίαν αὐτὴν, τὴν ὑπέρανη «ἐνστικτώδη κίνηση ποὺ γεννᾷ τὴ ζωὴ» ὅπως εἶπε τόσο ἐπιγραμματικά ὁ μεγάλος αἰσθητικὸς Γκυγιώ.

Ὁ ἄνθρωπος ἀπομονωμένος, κατατρεγμένος ἀπὸ παντοῦ, κυνηγημένος σάν τὸ φτωχὸ πουλὶ ποὺ δὲ βρίσκει μιὰ ζεστὴ φωλιά ἢ ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Ποιητὴς μᾶς ὑποβάλλει τὴ συμβολικὴ του αὐτὴ ἀναπαράσταση μὲ τὴν Ἐλιά, ποὺ βρέθηκε ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιά τοῦ Κηφισοῦ, μόνη, μονάχη, ἔρημη, χωρὶς καμμιά ἀνθοση, μὲ τὰ κλωνάρια σπασμένα στὸ χῶμα—σάν εἰκόνα πιστὴ μιᾶς τραγωδίας—μένει ἀκλόνητη στὸ Βορρὰ ποὺ χυμᾷ ἐπάνω της, στὴν παγωνιά, στὸ κρύο καὶ στὴν θύελλα ποὺ πολεμᾷ νὰ τὴν ξεριζώσει· κ' ὅμως αὐτὴ στέκεται ἐκεῖ δυνατὴ καὶ ρωμαλέα, τίποτα δὲν τὴν λυγίζει, λές κ' ἔχει ἀπλώσει αἰώνιες ρίζες γύρω στὸ χῶμα, πὺ δυνατός καὶ πὺ σίγουρες ἀπὸ τὸ ἴδιο τό...χῶμα!

Ἡ Ἐλιά σάν νικήτρια τοῦ νόμου τῆς φθορᾶς μένει ἐκεῖ περιμένοντας πάντα τὸν αἰώνιο κύκλο τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἡ ἀπόλυτη ἀξία καὶ συνειδητὴ τῆς αἰσιοδοξίας, σάν δύναμη ζωϊκὴ, ἐκφράζεται ἀπ' τὸν ποιητὴ μὲ τὴν διθυραμβικὴ του κραυγὴ:

Γεῖά σου χαρὰ σου ἔσένα
ἀκόμ' ἀνθεῖς ἐλιά μου,

ἔκρχεται σάν ἓνα ξέσπασμα ποὺ ἐξαμιρίζει τοὺς βαρειοὺς καταθλιπτικοὺς ψυχικοὺς ἀνέμους, ὅπως ἀπὸ μεγάλη νεροποντὴ καὶ τὸν χαλασμό τῶν στοιχείων, δείχνει ὁ ἥλιος πάνω στὸν ὁλοκάθαρο ὀρίζοντα τὴ φωτεινὴ καὶ νύκτα τοῦ ὄψι.

Ὁ Ποιητὴς ἀντιλαμβάνεται αὐτὴ τὴν μεγάλη ἀξία τῆς ζωῆς ποὺ κρύβεται μέσα τῆς αὐτοῦ τοῦ αἰώνια ἀνθρώπινου στοιχείου. Ὁ νόμος τῆς ἐναλλαγῆς ἢ καὶ ἡ ἀποκαθάρσις διαμέσου τοῦ πόνου («Ἐπορεύεσθαι μετὰ τὸν πόνον», θάλεγε κανεὶς καὶ πὺ πλησιάζει καὶ τὴ Βουδδιστικὴ ἀρχὴ τοῦ Περβάννα), ἀγγίζει αὐτὴν τὴν ἀποκαλυπτικὴ πλευρὰ τῆς μεταφυσικῆς γνώσης, αὐτὴν τὴν ἐνότητα τοῦ «αἰώνιου» ποὺ ὑπάρχει στὴν κίνηση τῆς ζωῆς.

Ὁ Ποιητὴς ζωντανεῖει στοὺς στίχους του μὲ μιὰ ἀξιοθαύμαστη μαεστρίαν τὴν ἰδέαν αὐτὴ ὑποβάλλοντάς μας τὴν στίς μυστικὲς του βαριαισιόνες.

Ὁ Ποιητὴς αἰσθάνεται καὶ «νοεῖ» τὸ ρυθμὸ τοῦ διαρκῶς ἀναγεννωμένου, ἀκούει τὸ μακρινὸ ψίθυρο τῆς ἐρχομένης καὶ ἀνθισμένης Ἀνοιξῆς ποὺ μιλάει στὴ μυστικὴ τους γλῶσσα μέσα ἀπ' τὸ γυμνὸ μὰ γόνιμο κορμὸ τῆς Ἐλιάς, τῆς ζωῆς, τὴν σίωπν ζωὴ ποὺ κυκλοφορεῖ μέσα τῆς καὶ ποὺ δὲν κρύβει τίποτα ἄλλο παρὰ τὸ :

Φῶς τοῦ Ἀπρίλη (ποῦ)
γύρω της φέγγει αἰώνια

* *

Ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ τραγοῦδιου ἔχει

νε ύλικό, όπως ανάφερα και πιο πάνω. σόλες τις λογοτεχνίες του κόσμου, γιατί παρουσιάζει στον συμβολισμό της αυτόν τον αιώνιο χαρακτήρα της ζωής, σαν αξιολογικής αλήθειας με καθολικό κύρος. 'Ο μεγάλος μας ποιητής Σολωμός την εξέφρασε επιγραμματικώτατα στους κλασσικούς πιά στίχους του, στα σκόρπια αποσπάσματα. Λέει για την ζωή πως είναι «μεγάλο καλό και πρώτο» ή ακόμα την ίδια ζωικοδοξία του την εξέφρασε πολλές φορές κι' άλλοι: Γλυκειά ή ζωή κι' ο θάνατος μαυρίλα (στο τραγούδι του «Λάμπρος»). Και η αρχή αυτή είναι η πιο δυνατή και γόνιμη έκφραση που δονεί και φλογίζει· δίνει άμεσο σκοπό στις επιδιώξεις, στα ιδανικά των ατόμων και προβάλλει κυριαρχικά πριν απ' όλα την κίνηση προς τα εμπρός δια μέσου της αιωνιότητας.

Χωρίς την αρχή αυτή της αίσιοδοξίας δεν θα υπήρχε ούτε ζωή, ούτε ιστορία· θα υπήρχε ένα θλιβερό νεκροταφείο ή ίσως ένα τίποτα. Τίποτα περισσότερο από το φρικτό και ανάλγητο μηδέν. 'Η απαισιοδοξία γι' αυτό και ο νταφετισμός σαν άρνήσεις της ζωής, δεν μπορούν να χουν για τους ζωντανούς ανθρώπους, για τις ζωντανές συνειδήσεις παρά την αξία μόνον της καταστροφής. 'Αλλά η αξία της ζωής έγκειται ακριβώς σ' αυτήν την ισορρόπηση των δυο δυνάμεων: της άπωθήσεως (άρνησις) και της ένωσης (θέσις). Γύρω σ' αυτόν τον σφύο δυαδισμό κλείνεται όλη η ιστορία της ανθρωπότητας κι' οι φυσικοί αναλλοίωτοι νόμοι που μεταφράζουν τόσο εύγλωττα την αιώνια κίνηση της ζωής.

ΘΑΛΗΣ ΡΗΤΟΡΙΔΗΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΥΠΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΘΗΝΩΝ

Κι' ουσία Σας και ύπαρξή Σας.
'Ότι και νάστε..
Νέοι ή γέροι
μικρά παιδιά, μεγάλα
βυζασταρούδια... όμορφανιές
Μέσα Σας είμαι!

Τά δέντρα, ή πλάση
Τ' άνθια, τὰ λούλουδα...
φυτὰ μεγάλα, φρουτοφόρα,
πουλιά της άνοιξης
ή του χειμώνα
Μέσα Σας είμαι!

Θεριά!. Λιοντάρια... άγρίμια
ζώα κακόβουλα, καλόβουλα
μές στις άτέλειωτες τις ζογκλες
'Ανθρωποφάγοι μαλλισροί
'Απάνθρωποι!
Και Σεις νερά..
Χειμάρροι όρμητικοί!.

Κι' ο ποταμός μου ποταμάκι
Κι' η θάλασσινά στοιχείο
Ενός πελώρια χιονισμένα
Μικροί μου λόφοι..
μέ τις ζωγραφιστές ραχοϋλες
Κάμποι μακριοί
τραβάνε άλαργινά
Φωτιά όλοκόκκινη.....καπνός..
Σύννεφα... 'Η βροχή που πέφτει
Τά χιόνια τὰ πυκνά
Και όλη ή Γη
Μέσα Σας είμαι!

Στ' άστέρια όλα.. στο φεγγάρι
Στόν 'Ηλιο.. Σ' όλη τ'ούρανοϋ την ύλη
Κι' από τις αίστησες
και στις άναίστητες έέργειες.
Μέσα Τους Είμαι!.

ΒΑΣΙΛΗΣ Γ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

Ὁ ἄνεμος ξεσκίζοντας στὴν πόρτ' ἀπ' ἔξω τοῦ Θεοῦ
τὰ παρδαλά του ἐσώρουχα μιὰ νύχτα νοθευμένη,
πέρασε φέρνοντας ψηλά τᾶγιο τὸ φῶς τοῦ λυτρωμοῦ
μὲ μιὰ καρδιά στὸ χέρι του ὡς δάδαν ἀναμένη.

Παίζουν μιὰ φουσαρμόνικα τὰ μάτια σου μικρούλα
ἀντίκρα στὸ παράθυρο τὰ δειλινὰ πού στέκω,
ξυπνὰ καὶ στήνει τὸ χορὸ στάνθη μιὰ πεταλούδα
καὶ γὼ χαρούμενος γιὰ σέ κρίνων στεφάνι πλέκω.

Στὸ δάσος ἄνοιξε ἡ χαρὰ κάποιο περίπτερο νωρίς
καὶ κρέμασε νταντελωτὸ τὸν οὐρανὸ μὲ τᾶστρα
μ' ἀγοραστῆς δὲ φαίνεται στὸ φῶς αὐτὸ νᾶναι κανεῖς
ἀπ' τὸν ἱππότη τῆς σιγῆς στὰ ἔρημικά του κάστρα.

Σ τὰ λειβάδια νὰ μποροῦσα τὴ ζωὴ νὰ σπαταλήσω
μὲς στοὺς κάμπους, τὰ χωράφια, νὰ τριγοῦσα τὴ χαρὰ,
μὲ τὰ στάχια καὶ τὸν ἥλιο ὁμορφιές νὰ τραγουδήσω,
πελαργὸς νὰ περπατοῦσα μὲς στὰ πράσινα νερά.

Διαδήλωση νὰ κάμουν ἔχουν φαν' ἔτσι κοντά μου
μέσα στὴν λευκὴ πλατεία τῆς χαρᾶς τοῦ τραγουδῶ,
ὅσες λύπες καὶ ἀνίες, πλήρεις πόνου ἀμφορά μου,
εἶχα κάποτε φιλήσει πὰ στὰ μέτωπό καὶ γώ.

Τὸ φεγγάρι πὰ στὸ τζάμι ζωγραφίστηκε κεστὰ στὴ
οὐρὰ νὰ ἦρθε νὰ μᾶς πάρει στὰ ταῖδια του κρυφὰ
στὰ τετράξανθα μαλλιά σου ἐσκάρφωσες κέχαθη
εὐὰν τὸ φόρεσα κορνίζα καὶ τὸ κρέμασα ψηλά.

Πάρεμε κιὰπόψε πάλι μὲς στὸ τραῖνο τῆς χαρᾶς σου
τὸ ταξίδι του μ' ἀρέσει σὰν τὸν ἥλιο τὸ ζεστό,
νοσταλγῶ νὰ δῶ τοὺς κάμπους, τὰ βουνά, τὸν ἔρωτά σου
καὶ τὰ πράσινα λειβάδια ξαπλωτὸς πού τραγουδῶ.

Ἦρθαν κέκλεψαν τὸ φῶς σου σένα δέντρο πού γελοῦσε
νιότη μου τραγουδισμένη, ἀπ' τὴ θλίψη, ἀπ' τὴ χαρὰ,
ἓνας γέρος μᾶσπρα μάτια, τὸ παράθυρο χτυποῦσε,
στὴ γιορτὴ μας, στὴ χαρὰ μας, μὲ σπασμένα τὰ φτερά.

Μὲς στὴ χούφτα μου τὰ στήθεια τὰ κρατῶ καὶ τὰ δικά σου
γλάστρες κρεμαστὲς πού μοιάζουν στὰ περβάζια τῶν σπιτιῶν
θραψερὰ κιὼς κυματίζουν στὰ λουφρένια βήματά σου
ἄνοιξη χρυσὴ στὰ χεῖλη καὶ στοὺς πόνους τῶν καρδιῶν.

Μὲ τὰ στάχια τῶνομά σου πού φυτρώνουν στὸν ἄγρὸ
γράψαμε στὸν κήπο μέσα πού μεγάλωσες παιδί
καὶ στὴν ἄκρην, ἄκρη κάτω, ζωγραφίσουμε κοί δυὸ
μὲ χρυσὰ μαλλιά καὶ μάτια ροδισμένη μιὰν Αὐγὴ.

Ἀπὸ τὴ συλλογὴ «Τὰ Τραγούδια τῆς Αὐγῆς»

ΘΑΛΗΣ ΡΗΤΟΡΙΔΗΣ

Μουσική: Λογολέχου
Επιμέλεια: 72^η Αχέραι
Αθήνα
Τύχη Α' Ιανουαρίου
1937

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΤΡΕΑΣ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗΣ

Γεννήθηκε στα 1910 στην Άνδρα. Ήρθε στην Αθήνα στα 1923 όπου έγραψε το Γυμνάσιο γαλλολογίας Νομικά. Συνεργάστη σε διάφορα φιλολογικά περιοδικά μέχρι το 1935 διευθύνει «Τα Νέα Γράμματα». Έξω από τα έτη έργα: «Εισαγωγή στο Παλαμικό Έργο» (1929), «Ο Ποιητής Γ. Σεφέρης» (1931) και «Γύρω απ' τον Παλαμά» (1932).

Στον κ. Αντρέα Καραντώνη βρίσκει κανείς κάτι που σπάνια μπορεί να το συναντήσει σ' οποιοδήποτε νέο της μεταπολεμικής γενιάς: μια συνείδηση συνδυασμένη με την αυτοκριτική του δημιουργού. Διαβάσαμε κάποιες από τις κριτικές σελίδες του που βρίσκονται στο κριτικό έργο, είτε μέσα στα χρόνια της εφημερίδας ή μιας μελέτης, είτε μέσα στα χρόνια της σκέψης και της τέχνης. Η αυτοκριτική και η αυτοαντίθεση αυτή που βρίσκεται στην καρδιά της κριτικής του οφείλεται στην αίσθηση της ρατσιστικής και της φασιστικής εκείνης τη δύναμης που μεταβίβαζε και συνδέει το σύνολο του καλλιτεχνικού έργου σε μία αισθητική ενότητα κυρίαρχη.

Το κριτικό του δοκίμιο για τον Σεφέρη —παρ' όλο που μπορεί κανένας να έχει αρκετές επιφυλάξεις— είναι ένα δείγμα της μεθοδολογικής σκέψης του, της αναλυτικής του σαφήνειας και της ακριβολογημένης έκφρασής του: τα τρία αυτά προσόντα αποτελούν ένα δυνατό όπλο που έχουν σαν συμπαραστάτες στον «κριτικό βέβαια στίβο» την αισθαντικότητα του ποιητού και την διορατικότητα του προφήτη. Ο κ. Καραντώνης δεν είναι δογματικός ούτε ακόμα και στενοκέφαλος άρνητης, όπως στάθηκαν μερικοί άλλοι από ψυχολογική αντίδραση γεννημένη από την στειρότητά τους: είναι κιό 'ίδιος ποιητής, όχι με τη σημασία ενός που γράφει στίχους— μά εκείνου που τους ζει και τους αναπνέει στην ατμόσφαιρα που καλλιεργεί στο θερμοκήπιο του και που τους δίνει σαν επίλεκτος κηπουρός τις εμπρέπουσες τοποθετήσεις. Γι' αυτό κιό κ. Καραντώνης δίκαια θεωρείται ως ένας από τους καλλίτερους καλλιεργητές της κριτικής.

ΘΑΛΗΣ ΡΗΤΟΡΙΔΗΣ

«Νέο Φύλλον» ημερησία
λογοτεχνική επιθεώρηση
Αχαρνών 79 Αθηνών
Τέλος Α' Ιανουάριος 1937

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΛΛΗΝΩΝ

τική ή διαύγεια αλλά και ή ποσότης τοῦ ἤχου του στοῦ μέρος αὐτό, πού μᾶς ἔδωσε τήν ἐντύπωση, ὅτι ἔφτασε στοῦ μὴ περαιτέρω τῆς ἐκτελέσεως χωρίς βέβαια νὰ μιλήσου- με πάλι γιὰ τὴν καταπληκτικὴ εὐκολία μὲ τὴν ὁποία πέρασε ὅλες τὶς ἀκροβατι- κές δυσκολίες τοῦ μέρους αὐτοῦ, παρ' ὅ- λο βέβαια πού ἡ ὀρχήστρα δὲν τὸν βοή- θησε ὅσο ἔπρεπε. Ὁ κ. Οἰκονομίδης ἦ- ταν λίγο σκληρὸς στὴ διεύθυνσή του χω- ρὶς τὴν ἐπιβεβλημένη πλαστικότητα κι' ἐ- λαστικότητα στοῦ ρυθμοῦ, διατηρῶντας συ- νάμα τὴν ὀρχήστρα σ' ἓνα ἐπικίνδυνο γιὰ τοὺς σολίστ forte, οἱ ὅποιοι δύσκολα ἀντε- πεξέρχονται σ' αὐτὴ τὴν πίεση τῆς ὀρχή- στρας. Ὁ κ. Busch ἐδικαίωσε ἀπόλυτα τὴν πλατιά του φῆμη.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

—Στὸ Παρίσι πέθανε σὲ ἡλικία 60 ἐτῶν ὁ λογοτέχνης καὶ δημοσιογράφος Ρενέ Πυώ. Ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὴν Ἑλλάδα κἔγραψε ἀρκετὰ βιβλία γι' αὐτήν. Ἐχρη- στοῦντο στάθηκε μέσα σ' αὐτὰ τὰ βιβλία του γιὰ τὸ Βενιζέλο.

—Ἡ «Σεμαιν Ἐξυπνὴ» τῆς Αἰέσαν- δρείας ἀφιέρωσε τὸ τελευταῖο τῆς πολλο- στοῦ γνωστὸ κοσμοπολίτη Ἑλπίου ἀντί- κειμενοῦ. Νέων φύλλον ὑπάρχει τῆς διεύθυνσιν τοῦ φίλου καὶ πατριώτου μας καὶ θ. Ρητορίδη.

—Στὸ φιλολογικὸ φύλλον τῶν «Ταίμας» τῆς Νέας Ὑόρκης διαβάσαμε κατὰ ἀρ- θρο τοῦ κ. Θάλῃ Ρητορίδη, ἐπ' ἐγκρίσει τῆς ἐπανόδου εἰς Ἀμερικὴν τοῦ Ἑλλήνου μαέ- στρου κ. Μητροπούλου.

—Γιέθανε στὴ Σαλαμάγκα τῆς Ἰσπανίας ὁ συγγραφεὺς καὶ φιλόσοφος Μίγκελ ντὲ Οὐναμούνο.

—Τὸν περασμένο μῆνα πέθανε σὲ ἡλικία 85 ἐτῶν ὁ Κοροικανὸς ποιητὴς Πέτρος Σάντα Καζανόβα.

—Διαδίδεται τῶς ἀνευρέθη εἰς τὴν Πάρ- μαν τῆς Ἰταλίας χειρόγραφο τοῦ ἀνεκδό- του «Τετάρτου κοντσέρτου εἰς ρέ ἔλασσον» γιὰ βιολί καὶ ὀρχήστρα τοῦ μεγάλου βιο- λιστοῦ Παγκανίνι.

—Ἐτοιμάζεται ἡ β' ἐκδοσις τῶν ἔργων τοῦ Βιργιλίου, εἰκονογραφημένη ἀπὸ τὸν διάσημο μοντέρνο ζωγράφο τῆς Γαλλίας Ντυνουαγιέ ντὲ Σεκονζάκ.

—Τὸ Ἰταλικὸν Ἰνστιτοῦτον Ἀνωτέρων Σπουδῶν διοργανώνει ἐκδρομὴ Ἑλλήνων διανοουμένων στὴν Ἰταλία καθὼς καὶ οἱ Ἰταλοὶ διανοοῦμενοι στὴν Ἑλλάδα.

—Πέθανε ὁ γλωσσολόγος καὶ Ἀκαδη- μαϊκός, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀ- θηνῶν Γ. Ἀναγνωστόπουλος.

—Πέθανε κιὸ Ἀκαδημαϊκὸς καὶ καθηγη- τὴς τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς Γερ. Φωκάς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

1937

Α.Θ.Φ.

Ματθαῖο

Σοφολύκειο

Ἰπιδωλίου

Τυχὸν Α'

Ἰωνοί

1937

15

WALT WHITMAN

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΣΗ

Ὁνειρεύτηκα σένα ὄνειρο πὼς εἶδα μιά
πόλη ἀήττητη ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις κι' ἀπ'
ὅλη τὴν ἡρεμία τῆς γῆς,
Ὁνειρεύτηκα πὼς ἦταν ἡ καινούργια
πόλη τῶν Φίλων,
Τίποτα δὲν ἦταν μεγαλύτερο ἐκεῖ ἀπὸ
τὴν περιωπὴ τῆς εὐρωστῆς ἀγάπης,
ποὺ ὁδήγησε τὴν ἡσυχία,
Φαινότανε κάθε ὥρα στὴ δράση τῶν ἀν-
θρώπων ἐκείνης τῆς πόλης,
Καὶ σὲ ὅλα τοὺς τὰ βλέμματα καὶ τοὺς λόγους.

Μεταφρ.

ΘΑΛΗΣ ΡΗΤΟΡΙΔΗΣ

Νέα Φύλλα

Μουσικὴ

Λογολιχία

Ἐπιθετικὴ

Νωθότης

Διαφανέπουδος

724 Ἀχαρνά: Ἀθήνας

Τίχος Α! Ιανουάριος

1937